

AVA

SZERKESZTŐSÉG: VIII., CONTI-UTCA 4.
(Telefon: József 3-29 és József 3-30.)

KIADÓHIVATAL: VIII., CONTI-UTCA 4. SZ.
(Telefon: József 3-31 és József 3-32.)

lani, ahol becsületes munkával pénzt lehetne keresni. Az a világnézet, hogy munka nélkül nincs jogos jövedelem: megmaradt tudományos világnézetnek, a gyakorlatban ellenben csak annyi történt, hogy a munkanélküli jövedelem szerelme lejjebb csuszott, más társadalmi rétegekbe is. Most már a munkások is beletanultak, hogy a munkanélküliek prémiumának állandósításában számukra is megnyílt a munkanélküli jövedelem lehetősége. Mért dolgoznának, amikor a napi segítség körülbelül eléri a napi munkadíjat? Ha csupa kötelességtudó apostol és csupa rendíthetetlen meggyőződésű osztályember alkotná a munkásságot, akkor is megszedíthetné legtöbbjüket a munka nélkül is elérhető jövedelem lehetősége. De végre számolni kell azzal, hogy a munkásság soraiban is sokan vannak, akik a kínálkozó helyzettel visszaélnék és akiket munkára csak akkor szoríthatunk, ha másként a mindennapi kenyerüket meg nem szerezhetik. El kell tehát végre törölni a munkanélküliek segítésének azt a módját, amely válogatás nélkül segíti nemcsak azokat, akik nem tudnak munkához jutni, hanem azokat is, akik csak azért kerülnek a munkát, mert anélkül is gondoskodnak róluk.

A „P. H.”-nak ez a csunya kirohanása nélkülözi még a legparányibb erkölcsi és jogi alapot is. Ha úgy állana a dolog, hogy van munka, de a munkások nem akárák vállalni... ha úgy állana a dolog, hogy az állam válogatás nélkül pénzezi a munkanélküliségtől sújtott proletárokat és a renyhe dologkerülőket: akkor volna értelme és alapja az ilyen támadásnak.

De a szomorú és lesújtó igazság az, hogy munka nincs, mert nincs nyersanyag és nincsen szén; a munkások tehát hasztalan akarnak dolgozni, nem lehet. Éppen a csütörtöki Népszavában nyilatkoznak a munkanélküli famunkás elvtársak: „Munkát kérünk és nem segélyt! Mi hajlandók vagyunk bármely oldalról kínálkozó tisztességes munkára, még napszámosmunkára is. Hogy ez a hajlandóság nem komolytalan, erről bizonyosságot tehet az állami munkásközvetítő hivatal igazgatósága is, akit küldöttségileg fölkerestünk, hogyha alkalom kínálkozik, bármely percben készek vagyunk szakmánkon kívül álló bármely mező, vasúti vagy napszámosmunkát is végezni.” Nyilvánvaló tehát, hogy a „P. H.” alaptalanul rágalmazta a munkásságot.

De a lap eddigi magatartásából következő, az is bizonyos, hogy ez a beestelen támadás provokáló, zavartámasztó szándékból született. Azt nem hihették Légrádyék, hogy a forradalmi kormány az ő hazudozásai alapján megszünteti a munkanélküli segélyeket és a pusztulásba taszítja azokat a munkásokat, akiket saját hibájuk nélkül ért a munkanélküliség átka. Tehát csak az lehetett a célja, hogy a jóllakott, telezsebű és olesó napszámosokért rajongó osztályoknak a kedvükben járjon, azokat a „dolgozni nem akaró” munkások ellen és a munkátlanokat „válogatás nélkül” segítő kormány ellen uszítsa; másrészt, hogy a munkásokat fölingerelje és zavargásokra bírja.

Az első célját a „P. H.” bizonyára elérte. A jóllakottak bizonyára tapsolnak neki a jó szolgálattért; az ellenforradalmi elemek bizonyára helyeslik a kormány helyzetének megnehezítésére irányuló munkát. De elérte másik célját is: a megbántott, megrágalmazott munkások egy csoportja valóban zavargást rögtönzött; csak hogy ebben az irányban tulságosan sikerült az alattomos és piszkos ellenforradalmi munka: a munkások a Légrády-cég boltját törték-zúzták össze.

Most aztán jajgat az ellenforradalmi sajtó: szörnyű sérelem esett a sajtószabadságon. Ne sirjatok, krokodilek! Nem a sajtószabadságon

A munkanélküliek ellen

intézett csütörtöki számában gyalázatos támadást a „Pesti Hírlap”, az ellenforradalmi sajtó vezető orgánuma. Szemforgató álszentelkedéssel előbb helyesnek ismeri el, hogy „az állam napi segítségpénzekkel vezesse át a munka nélkül szűkölködőket a legváltáságosabb időközön”. Így vezeti be a „P. H.” a támadást. Ezután azonban így folytatja:

De a legnehezebb napok és hetek elmúltak. Ma már a munka megkezdődhetnék. Azt se mondhatja senki jóhiszeműen, hogy munka nem volna. Munka van, de munkás nincs. Azaz hogy van, de elég különösen a munkások ott jelentkeznek tömegesen, ahol a munkanélküliek napi 15 koronáját folyósítják, ellenben alig láthatók ott, ahol munkába lehetne ál-

esett sérelem, hanem az országnontó demagógia szabadságán. Mikor a háborus években a „veszélyben a haza“ elve alapján Tiszáék vakká, süketté és némává nyomorították a sajtót, akkor a „P. H.“ és méltó társai örven-dezve lapultak: hiszen akkor a sajtó elnémitása a hatósági erőszak, az uzsora, a lopás, a háborus panamák szabadságát jelentette. Most is halálveszedelemben van az ország. És most a forradalomban megszületett sajtószabadságot az egykori kukák arra használják, hogy gazul koholt rémhireikkel, álnokul kiszinezett szenzációikkal végképen megrontják az ország erkölcsi és anyagi hitelét kifelé, fölborítják a rendet és nyugalmat bent az országban. Mind-ezt azért, hogy visszasegítsék helyére a régi uralmat, a régi rendszert. Akik így visszaélnék a sajtószabadsággal, azok ne jajgassanak szabadságuk sérelme miatt. Védtek volna a szabadságukat Tiszával szemben, a tolvaj királyok és főhercegek, meg a gyilkos Lukachichok uralmával szemben.

Ami a munkanélküliek ügyét illeti: minden szervezett munkás azt óhajtja és akarja, hogy álljon helyre a béke, álljon helyre a termelés lehetősége, *legyen munka* és a munkás tisztességes munkabéréből élhessen meg, ne legyen segélyre utalva. Ennek az állapotnak a bekövetkezését azonban éppen az ellenforradalmi sajtó akarja megakadályozni.